

Arrest

nr. 248 450 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 5 februari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 19 januari 2009 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 16 december 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 29 maart 2010 met nummer 40 971 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 juni 2010 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.2. Verzoeker dient op 29 juni 2010 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 5 juli 2010 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van in overwegingname van het verzoek.

1.3. Verzoekster verklaart op 14 januari 2011 het Belgische grondgebied te hebben betreden.

1.4. Verzoekers dienen op 26 april 2011 elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 juni 2012 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 28 september 2012 met nummer 88 650 weigert ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 januari 2013 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Op 3 juli 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 19 december 2012 dat deze aanvraag onontvankelijk is.

1.6. Op 31 januari 2018 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van inreisverboden. Bij arresten van 14 december 2018 met nummers 214 032 en 214 033 verwerpt de Raad de beroepen ingesteld tegen de inreisverboden.

1.7. Verzoekster dient op 22 februari 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 28 februari 2018 weigert de commissaris-generaal de inoverwegingname van dit volgende verzoek.

1.8. Verzoekers dienen op 22 maart 2018 elk een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 18 mei 2018 beslist de commissaris-generaal dat deze verzoeken niet-ontvankelijk zijn. Bij arrest van 6 november 2018 met nummer 211 986 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.9. Op 12 november 2018 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 januari 2019 verklaart de gemachtigde van de destijds bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.11.2018 werd ingediend door :

[E.,F.] [R.R. ...]

Geboren te [...] op [...]

[E.,A.] [R.R. ...]

Ook gekend als [H.,A.]

Geboren op [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[E.,A.] [R.R. ...]

Geboren op [2011] te Geraardsbergen

[E.,A.] [R.R. ...]

Geboren op [2014] te Geraardsbergen

Nationaliteit: Albanië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asiel-procedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer kwam eerst naar België. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 13.03.2010 met een weigering van vluchtelingen-status en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 05.07.2010 met een beslissing 'weigering van in overweging-name van een asielaanvraag' door de Dienst. Mevrouw verklaarde op 14.01.2011 in België te zijn aangekomen. Zij dienden samen een asielaanvraag in op 26.04.2011. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 04.10.2012 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot 22.02.2018 voor mevrouw (datum waarop enkel zij een asielaanvraag indiende) en tot 22.03.2018 voor mijnheer (datum waarop hij een nieuwe asielaanvraag indiende, samen met zijn partner).

De asielaanvraag ingediend door mevrouw op 22.02.2018 werd afgesloten op 01.03.2018 met een beslissing 'niet-ontvankelijk' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hun laatste asielaanvraag werd ingediend op 22.03.2018 en werd negatief afgesloten op 14.11.2018 met een beslissing van beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en iets meer dan twee maanden voor de eerste, zes dagen voor de tweede, één jaar en iets meer dan zes maanden voor de derde, zeven dagen voor de vierde en iets minder dan acht maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide kinderen in België geboren zijn, België sinds hun geboorte nog niet verlaten hebben en bijgevolg geen enkele band hebben met het land van herkomst van hun ouders. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Albanië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Albanië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Albanië. Verzoekers hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren en getogen waar hun hele familie verblijft. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen vanaf kleuterleeftijd ononderbroken naar school zijn geweest, dat zij enkel lessen in het Nederlands gevolgd hebben zodat het voor hen zeer moeilijk zou zijn om een in een nieuw onderwijssysteem te stappen in een taal waarin ze nooit zijn onderwezen. De onderbreking van hun scholing zou een buitengewone omstandigheid uitmaken. Allereerst merken we op dat hun jongste kind nog niet leerplichtig is. Het is in het belang van dit kind om haar verplichte scholing op te starten in het land van herkomst. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te

vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind werd opgestart in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Albanees, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 5. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van de kinderen is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Wat betreft artikel 5 van dit verdrag, met name dat de verantwoordelijkheden, rechten en plichten van de ouders gerespecteerd moeten worden, betrokkenen tonen niet aan op welke wijze deze rechten geschonden zouden worden bij een terugkeer. De gezinseenheid blijft volledig behouden en hun ouderlijke verantwoordelijkheden, rechten en plichten blijven volledig behouden ook bij een terugkeer naar het land van herkomst. Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK.

Betrokkenen verwijzen naar een advies verleend door het Kinderrechtencommissariaat om kinderen die reeds 3 of 4 jaar of langer in België zijn en een onderwijsstraject begonnen zijn, verder in België te laten blijven. Echter, het gaat hier louter om het advies van het Kinderrechtencommissariaat en niet om een algemeen geldende en toegepaste regel. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen verwijzen in dit kader ook naar een onderzoek door M.E. Kalvervoer en A.E. Zijlstra 'De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet'. Echter, het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van schade, volstaat niet om te staven dat elk kind een risico op schade loopt. Betrokkenen dienen aan te tonen dat hun kinderen een persoonlijk en reëel risico lopen om ernstige schade op te lopen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving in de nabijheid van hun ouders en opgenomen in hun ruimer familiaal netwerk kunnen opgroeien in Albanië. Betrokkenen maken het aannemelijk dat hun kinderen schade zullen oplopen bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM, met name op het feit dat zij in België het centrum van hun sociale en economische belangen hebben en dat zij recht hebben op de eerbiediging van hun privéleven, hun gezinsleven, hun huis en hun briefwisseling en dat ook hun kinderen een eigen privéleven hebben opgebouwd in België dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke

scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Albanië, met name vier zussen en één broer van mevrouw en twee broers van mijnheer.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hen in Albanië nagenoeg niets of niemand meer rest. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 36 jaar (voor mevrouw) en 35 jaar (voor mijnheer) in Albanië, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun doorgedreven integratie hen zou verhinderen terug te keren omdat het in België opgebouwde verloren zou gaan. Echter, betrokkenen tonen dit niet aan. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien gaat het om een tijdelijke terugkeer wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij inmiddels meer dan negen, respectievelijk zeven jaar in België zouden verblijven, dat zij hier een materieel en sociaal draagvlak zouden opgebouwd hebben, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij ononderbroken in België zouden verblijven sinds 2009/2011, dat zij diverse taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij ten zeerste werkwilleg zouden zijn, dat zij fulltime aan de slag zullen gaan bij een verblijfsmachtiging, dat zij er via tewerkstelling in zouden slagen te voorzien in hun eigen onderhoud en dus niet ten laste zullen vallen van de overheid, dat ook hun kinderen volledig geïntegreerd zouden zijn in de samenleving, dat ook zij perfect Nederlands zouden spreken, dat ook zij actief zouden deelnemen aan de maatschappij, dat hun kinderen gewone Belgen zouden zijn, dat zij perfect ingeburgerd zouden zijn, dat zij zelf geïnterviewd werden door de lokale krant als toonbeeld van integratie, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en dat zij een deelcertificaat Nederlandse taallessen niveau Breakthrough voorleggen evenals hun beider attest van inburgering, hun beider bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, een arbeidskaart C van mijnheer, een bewijs van tewerkstelling van mevrouw, een bewijs van inschrijving als werkzoekende voor mijnheer, een werkbelofte voor mijnheer en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met reden worden omkleed.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekende partijen niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

In casu is hieraan niet voldaan.

- a) De buitengewone omstandigheid

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Verzoekende partijen benadrukken voorafgaande dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op verschillende elementen die de een buitengewone omstandigheid vormen:

- een verblijf van meer dan 9 respectievelijk 7 jaar in België,
- de opbouw van een materieel en sociaal draagvlak in België,
- volledige integratie in België, wat ook al blijkt uit een interview met de lokale krant het Giesbaergske,
- het centrum van hun sociale en economische belangen in België,
- de geboorte van de 2 minderjarige kinderen in België (2011 en 2014) welk land zij sinds de geboorte niet hebben verlaten;
- het schoollopen van de 2 minderjarige kinderen in België en dit in het Nederlands,
- het opgroeien van de 2 minderjarige kinderen in België en daardoor geen enkel binding hebben met Albanië,
- de werkwillegheid van de verzoekende partijen en de mogelijkheid om te gaan werken,
- de opbouw van een vrienden- en kennissenkring,
- ...

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

In elk geval dient minstens te worden geoordeeld dat die alle tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

- b) De duur

De duur van de verschillende verzoeken om internationale bescherming bedragen meer dan 3 jaar welke periode door de verwerende partij in aanmerking wordt genomen om een gezin met minderjarige schoolgaande kinderen te regulariseren.

In casu bedraagt de duur van de verschillende procedures tezamen meer dan 3 jaar waardoor het verblijf van verzoekende partijen diende te worden geregulariseerd.

In de bestreden beslissing wordt deze periode van meer dan 3 jaar eveneens aangekaart:

"De duur van de procedures - namelijk één jaar en iets meer dan twee maanden voor de eerste, zes dagen voor de tweede, één jaar en iets meer dan zeven maanden voor de derde, zeven dagen voor de vierde en iets minder dan acht maanden voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf "

Verwerende partij dient evenwel niet enkel rekening te houden met de duur van de procedures apart maar ook met de duur van deze procedures tezamen én met de gezinssituatie, namelijk een gezin met jonge kinderen die in België geboren zijn en ook school lopen in België en waarvan de duur van de procedures ondertussen meer dan 3 jaar heeft geduurd.

In deze context kan niet anders dan besloten worden dat de duur voor dit gezin in de specifieke context wel effectief als onredelijk lang dient te worden beschouwd.

c. Wat betreft het ononderbroken verblijf

Verwerende partij betwist niet dat het gezin reeds voldoende tijd in België verblijft, namelijk reeds meer dan 9 jaar.

Verwerende partij stelt hieromtrent dat de ouders de oorzaak zijn van deze situatie waarin het gezin zich bevindt.

Verzoekende partijen kunnen zich niet vinden in deze motivatie.

De oorzaak is volgens verzoekende partijen niet relevant. De situatie waarin het gezin zich bevindt, dient beoordeeld te worden.

Indien immers deze redenering van verwerende partij zou gevolgd worden, dan zou geen enkele persoon die illegaal op het grondgebied verblijft vallen onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering is allesbehalve de bedoeling geweest van de wetgever.

Deze redenering valt ook helemaal niet samen met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen.

Deze motivering schendt volgens eisende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

d. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

e. Wat betreft de gronden van ontvankelijkheid en gegrondheid

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat bepaalde ingeroepen argumenten niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Verzoekende partijen zijn het met deze visie niet eens.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De motivatie van de verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd.

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden."

2.1.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder een door hen in de verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of onvoldoende heeft beantwoord. Voor zover als nodig wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van het middel.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Inzake het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de minister of zijn gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.5. In de bestreden beslissing oordeelt het bestuur dat verzoekers aan de hand van de in hun aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.1.6. In zoverre verzoekers een theoretisch betoog naar voor brengen over het begrip '*buitengewone omstandigheden*', moet worden opgemerkt dat zij hiermee nog niet concreet aantonen dat het bestuur bij het nemen van zijn beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard.

2.1.7. Verzoekers betogen in eerste instantie dat de duurtijd van hun verschillende procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming, wanneer deze samen worden genomen, meer dan drie jaar bedraagt, dat dit wel degelijk onredelijk lang is voor een gezin met schoolgaande kinderen en dat gelet op deze duurtijd hun verblijf "*diende te worden geregulariseerd*". Zij zijn van mening dat bij de beoordeling van de duurtijd van de procedures niet enkel rekening moet worden gehouden met de duur van elke afzonderlijke procedure, maar ook met de duur van de procedures in hun geheel genomen en met het gegeven dat zij schoolgaande kinderen hebben.

In antwoord op deze kritiek merkt de Raad op dat verzoekers eraan voorbij lijken te gaan dat de voorliggende beslissing enkel handelt over de ontvankelijkheid van hun aanvraag, en niet over de gegrondheid ervan. Actueel is met andere woorden enkel de vraag aan de orde of verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België is ingediend. De vraag of de duurtijd van de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming al dan niet rechtvaardigt dat verzoekers de verblijfsmachtiging wordt toegestaan, stelt zich momenteel dus niet. Met hun uiteenzetting tonen verzoekers niet aan dat een door hen als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet als dusdanig is aanvaard.

2.1.8. Verzoekers benadrukken in tweede instantie hun ononderbroken verblijf van meer dan negen jaar in België en geven aan dat dit gegeven ten onrechte niet is aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zij betogen dat dit gegeven niet opzij kon worden geschoven op grond van de motivering dat zij deze situatie zelf hebben veroorzaakt. Zij stellen dat de oorzaak irrelevant is en hun situatie moet worden

beoordeeld. Zij betwisten verder ook dat de elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat het ononderbroken verblijf in België van meer dan negen jaar voor verzoeker en meer dan zeven jaar voor verzoekster, net als de ingeroepen elementen van integratie, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, omdat verzoekers door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van hun lang verblijf en integratie niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat gegevens die betrekking hebben op hun lang verblijf en hun integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in België te worden gemachtigd. Er blijkt geenszins dat het gegeven van een lang en ononderbroken verblijf in België wordt afgewezen als buitengewone omstandigheid, omwille van het gegeven dat verzoekers deze situatie zelf hebben veroorzaakt.

Verzoekers weerleggen met hun uiteenzetting voormeld standpunt van verweerder niet. Hun stelling dat hun lang en ononderbroken verblijf en de elementen van integratie in België wel een buitengewone omstandigheid vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Zo stelde dit rechtscollege reeds *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers benadrukken dat bepaalde redenen of omstandigheden relevant kunnen zijn zowel in de ontvankelijkheids- als in de gegrondheidsfase, maar tonen hiermee nog niet aan dat specifiek wat betreft de feitelijke gegevens van hun lang verblijf en integratie ten onrechte is geoordeeld dat deze elementen op zich nog niet aantonen dat zij zijn verhinderd de verblijfsmachtiging aan te vragen via de gewone procedure vanuit het buitenland. Verzoekers geven ook niet aan dat zij in hun verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt nog op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

2.1.9. Verzoekers herhalen de door hen in hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en stellen dat deze ten onrechte niet als dusdanig zijn aanvaard. De Raad stelt evenwel vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met deze ingeroepen buitengewone omstandigheden en heeft geoordeeld dat deze niet als dusdanig aanvaard. Nergens gaan verzoekers nog in op de concrete motieven in dit verband, laat staan dat zij deze dan weerleggen. Het louter aangegeven niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling of de voorziene motieven, kan niet volstaan om enige onwettigheid of onregelmatigheid bij het nemen van de bestreden beslissing aan te tonen. Verzoekers tonen niet aan dat de door hen als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen op een onzorgvuldige, kennelijk onredelijk of disproportionele wijze zijn beoordeeld.

2.1.10. Verder zijn verzoekers nog van mening dat de door hen ingeroepen elementen in hun geheel genomen wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen, hetgeen volgens hen wordt miskend door verweerder die de ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”*, waarbij de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen uitvoerig wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoekers aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.1.11. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Hun uiteenzetting laat ook niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Een disproportionele afweging tussen het algemene belang en de belangen van verzoekers wordt evenmin aangetoond.

2.1.12. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.13. Het vertrouwensbeginsel kan ten slotte worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoekers stellen dat het vertrouwensbeginsel is miskend waar hun langdurig verblijf in België niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat zij zelf de oorzaak hiervan zijn. Evenwel werd reeds vastgesteld dat dit geenszins de eigenlijke reden is waarom het lang verblijf niet is aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hun betoog mist dan ook de nodige feitelijke grondslag. Daarenboven wordt nog opgemerkt dat verzoekers met hun wel heel algemene stellingname dat “[d]eze redenering [...] ook helemaal niet samen [valt] met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen” in gebreke blijven om aan de hand van voldoende concrete argumenten aan te tonen dat een schending van het vertrouwensbeginsel aan de orde zou kunnen zijn.

2.1.14. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij onderbouwen het middel als volgt:

“• De artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en 6 en 8 EVRM

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Gezien dit gezien sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, minstens al ononderbroken meer dan 9 jaar, valt hun situatie onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis ”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van verzoekende partijen in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om dit gezin niet te regulariseren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM*, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekende partijen zou worden veroorzaakt door het feit dat verzoekende partijen voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

• Gezins - en privéleven

*

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat verzoekende partijen effectieve en genestelde banden hebben met België, geen feiten van delictuele aard hebben gepleegd ...

Het gezin woont reeds geruime tijd in België en heeft sinds die periode hun leven opgebouwd in België. Het betreft meer specifiek een verblijf van meer dan 9 respectievelijk 8 jaar in België, de opbouw van een materieel en sociaal draagvlak in België, de volledige integratie in België, wat ook al blijkt uit een interview met de lokale krant het Giesbaergske, het centrum van hun sociale en economische belangen in België, de geboorte van de 2 minderjarige kinderen in België (2011 en 2014) welk land zij sinds de geboorte niet hebben verlaten, het schoollopen van de 2 minderjarige kinderen in België en dit in het Nederlands, het opgroeien van de 2 minderjarige kinderen in België en waardoor deze geen enkele binding hebben met Albanië, de werkwillegheid van de 2 eerste verzoekende partijen en de mogelijkheid om te gaan werken, de opbouw van een vrienden- en kennissenkring, ...

Ondertussen is het duidelijk dat elk van de gezinsleden ook hun plan kan trekken in één van de landstalen en in elk geval zonder fout al de minderjarige kinderen die in België geboren zijn en hier ook steeds school gelopen hebben en nog steeds school lopen.

Het gezin heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat het gezin noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in het dossier van dit gezin om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk én gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

*

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

*

Het belang van het kind moet in deze context ook primeren.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, moet met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening worden gehouden.

De beoordeling van de verwerende partij dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt moet rekening worden gehouden met de belangen van de kinderen.

De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, moeten in overweging worden genomen in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de kinderen.

De scholing van de kinderen draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de kinderen, waardoor verwerende partij minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag schendt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

“Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind. ”

Het gaat daarnaast niet op om het belang van het kind naast zich neer te leggen door te verwijzen naar een precair verblijf van dit gezin, door te verwijzen naar hun nationaliteit die deze kinderen enkel hebben verworven van hun ouders en een land betreft waar zij nog nooit zijn geweest, door te verwijzen naar de mogelijkheid om het Albanees te leren bij een terugkeer.

Het belang van het kind wordt op deze wijze niet in overweging genomen door de verwerende partij.

Er moet een afweging worden gemaakt en dat ontbreekt in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing worden enkel argumenten aangehaald waarom er geen rekening moet worden gehouden met de belangen van het kind.

Verzoekende partijen verwijzen naar het feit dat het belang van het kind op de eerste plaats moet komen bij elke beslissing of maatregel die het kind aangaan. En als de ouders tekort schieten in hun verplichtingen ten opzichte van het kind, moet de overheid alles doen om het kind te beschermen.

Bovendien moet het belang van het kind op een zo breed mogelijke manier bekeken worden, rekening houdend met alle andere rechten.

Meer specifiek poneren verzoekende partijen de stelling dat het in casu gaat om ‘gewortelde kinderen’, waardoor het verblijf van deze kinderen en het gezin dienen te worden geregulariseerd.

Hieromtrent verwijzen verzoekende partij ook nog naar het standpunt en het advies van de Kinderrechtencoalitie Vlaanderen:

Kinderen ondervinden schade als gevolg van de bestaansonzekerheid en van de gedwongen terugkeer:

- Schade als gevolg van bestaansonzekerheid. Onderzoek stelt dat een onontbeerlijke voorwaarde voor een goede ontwikkeling “het ervaren van een toekomstperspectief en continuïteit in opvoeding en verzorging voor de ontwikkeling van kinderen” is. Als dat ontbreekt, leeft een kind in onzekerheid over zijn of haar bestaan wat leidt tot schade bij de ontwikkeling.

- De schade als gevolg van de gedwongen terugkeer is afhankelijk van de individuele situatie. Nederlands onderzoek wijst formeel uit dat er bij alle kinderen en jongeren na vijf jaar verblijf sprake is van worteling en dat gedwongen terugkeer onmiskenbaar schade berokkent. Hetzelfde onderzoek wijst uit dat worteling zich ook veel vroeger kan doorzetten, afhankelijk van de individuele situatie. Het rapport Silent Harm van UNICEF rapporteert symptomen en psychische aandoeningen bij kinderen die worden teruggestuurd: nachtmerries, zelfmoordgedachten, aanhoudende droefheid, schuldgevoelens, slaapproblemen, vermoeidheid, depressieve gevoelens, agressie, verlatingsangst... Eén op de drie bevraagde kinderen en jongeren leed aan post-traumatische stress.

Naar een oplossing

Het is duidelijk dat de rechten van die kinderen geschonden worden en dat België hierop gepast dient te antwoorden. Hierop is al verscheidene keren aangedrongen door het middenveld en door politieke partijen. De Kinderrechtencommissaris pleit voor een permanente verblijfsvergunning voor ‘gewortelde kinderen. (...)”

(Standpunt Kinderrechtencoalitie mbt kinderen zonder wettig verblijf en uitwijzing gewortelde kinderen, 2015, via <https://www.kinderrechtencoalitie.be/wp-content/uploads/2018/12/2015-standpunt-update-kinderen-zonder-wettig-verblijf-en-uitwijzing-gewortelde-kinderen.pdf>)

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij niet alleen het tweede middel geschonden, maar ook het eerste.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die verzoekende partijen hadden ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan verzoekende partijen.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan verzoekende partijen tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Er is geen belangenafweging gebeurd, althans hebben verzoekende partijen hiervan geen kennis.

Verzoekende partijen voegen nog volgende stukken toe aan hun dossier, namelijk bijkomende getuigenverklaringen met kopij identiteitskaarten en tevens leerbewijs beeldende en audiovisuele kunsten en bewijs inschrijvingen 2017 tem 2020. Hieruit blijkt de verdere integratie van dit gezin in België en tevens dat de belangen van het kind volledig “geworteld” zijn in België.”

2.2.2. In zoverre verzoekers andermaal de schending willen aanvoeren van de formele motiveringsplicht volstaat een verwijzing naar de bespreking hiervan in het eerste middel.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Op lezing van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat verweerder het bestaan van zowel een gezins- of familielevens als een privéleven van verzoekers in België heeft aanvaard. Hij erkent zo dat er een afweging moet worden gemaakt tussen het privé- en gezinsleven van verzoekers en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Er moet worden benadrukt dat verzoekers' situatie er een is van een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdelingen op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij hun recht op gezins- en privéleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdelingen (en eventuele gezins- of familieleden) enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening hield met het gezins- of familieleven en het privéleven van verzoekers en een concrete toetsing in dit verband en in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.

Wat verzoekers' recht op eerbiediging van het gezinsleven betreft, moet allereerst worden opgemerkt dat de bestreden beslissing betrekking heeft op alle gezinsleden, zodat er in geen geval sprake van is dat zij van elkaar worden gescheiden. De bestreden beslissing strekt er toe dat de verschillende gezinsleden samen moet terugkeren naar hun land van herkomst om de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure vanuit het buitenland. Verweerder benadrukt in zijn beslissing terecht dat de gezinseenheid in alle geval volledig blijft behouden. Verder heeft verweerder in de bestreden beslissing opgemerkt dat niet blijkt dat verzoekers in België nog familieleden hebben, terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij wel nog verschillende familieleden hebben die in Albanië verblijven. Verzoekers betwisten dit niet.

Niettegenstaande de gezinseenheid op zich niet in het gedrang is, heeft verweerder verder rekening gehouden met de door verzoekers ingeroepen hinderpalen die volgens hen verhinderen dat zij als gezin tijdelijk, dit is voor het indienen van de aanvraag, moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Hierbij is in het bijzonder aandacht besteed aan de vraag of er concrete aanwijzingen zijn dat dit de belangen van de kinderen zou schaden.

Het gegeven dat de kinderen in België zijn geboren en hier steeds hebben verbleven, maakt volgens verweerder op zich nog niet dat het voor deze kinderen bijzonder moeilijk is om samen met hun ouders naar Albanië te gaan. Verweerder acht het hierbij niet aangetoond dat de kinderen geen enkele band hebben met Albanië of dat zij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in dit land niet zouden kunnen aansluiten op school. Hij benadrukt dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Albanië, nu de ouders de Albanese nationaliteit hebben en in dit land zijn geboren en getogen en nu de hele verdere familie er nog verblijft. In deze omstandigheden stelt verweerder dat mag worden aangenomen dat de kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur zijn bijgebracht door hun ouders, te meer nu de gezinsleden in België hooguit een voorlopig verblijf hebben gehad.

Verweerder heeft nog rekening gehouden met de scholing van de kinderen in België, dit in het Nederlands. In dit verband merkt hij allereerst op dat het jongste kind nog niet leerplichtig is en het in het belang van dit kind is om de verplichte scholing op te starten in het land van herkomst. Vervolgens stelt verweerder vast dat verzoekers niet aantonen dat een scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst. Hij merkt op dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet is te vinden in hun land van herkomst. Hij wijst erop dat de verplichte scholing van het oudste kind is opgestart in illegaal verblijf en dit de verantwoordelijk is van de ouders. Daarenboven merkt verweerder op dat verzoekers niet aantonen

waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren of zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat het hoger belang van de kinderen betreft, stelt verweerder nog dat verzoekers niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst de belangen van hun kinderen zou schaden, te meer nu een dergelijke terugkeer niet steeds en noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen is. Hij benadrukt het behoud van de gezinseenheid. In zoverre verzoekers in hun aanvraag hadden verwezen naar een advies van het Kinderrechtencommissariaat benadrukt verweerder dat dit louter een advies is en geen algemeen geldende en toepasbare regel. In zoverre verzoekers nog wezen op een onderzoek uit Nederland, stelt verweerder dat verzoekers niet kunnen volstaan met het invoeren van een rapport dat op algemene wijze melding maakt van schade die kinderen met een lang verblijf kunnen lopen bij een uitzetting, om in het specifieke geval van hun kinderen aannemelijk te maken dat de terugkeer naar Albanië hun belangen zal schaden. Hij benadrukt dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat hun kinderen in Albanië niet in een veilige en stabiele omgeving kunnen opgroeien, dit in de nabijheid van hun ouders en opgenomen in een ruimer familiaal netwerk. Verweerder acht het in het geval van verzoekers' kinderen niet aangetoond dat zij schade zullen oplopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Verweerder heeft er verder rekening mee gehouden dat de gezinsleden een bepaald privéleven in België hebben opgebouwd. Hij benadrukt evenwel dat de verplichting om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure enkel een tijdelijke scheiding tot gevolg heeft en oordeelt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten het privé- en het gezins- of familieleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verweerder aanvaardt ook niet dat verzoekers *"nagenoeg niets of niemand meer rest"* in hun land van herkomst. Hij benadrukt dat verzoekster ruim 36 jaar in Albanië heeft verbleven en verzoeker 35 jaar, dat zij in dit land zijn geboren en getogen en hun hele familie er nog verblijft. Hij stelt dat verzoekers' verblijf in België, en hun integratie en opgebouwde banden in dit land, geenszins kunnen worden vergeleken met de relaties in hun land van herkomst.

Het louter opnieuw opsommen van de in de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen en volharden dat deze ten onrechte niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden of nog het zonder meer voorhouden dat er geen grondige afweging heeft plaatsgevonden, zonder concreet in te gaan op de in dit verband voorziene motieven of zonder concreet aan te duiden dat enig aspect dat hun situatie kenmerkt ten onrechte niet of onvoldoende in rekening is gebracht, kan niet volstaan om aan te tonen dat verweerder geen zorgvuldige, redelijke en proportionele beoordeling in het licht van de privé- en gezins- of familiale belangen heeft gemaakt. Het louter aanvoeren dat er geen sprake is van *"feiten van delictuele aard"* volstaat in dit verband evenmin. Verweerder heeft nergens aangevoerd dat het tegendeel het geval zou zijn.

Verweerder heeft in de huidige fase van de procedure niet betwist dat er concrete en hechte banden zijn met België. Wel heeft hij benadrukt dat van verzoekers enkel wordt gevraagd dat zij tijdelijk, voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland, terugkeren naar hun land van herkomst en geoordeeld dat niet blijkt dat deze tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten het privé- en het gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, rekening houdend met het gegeven dat verzoekers nog een ruim familiaal netwerk hebben in hun land van herkomst en de vaststellingen dat geenszins kan worden aangenomen dat zij of hun kinderen geen banden meer hebben met dit land, de kinderen in Albanië kunnen aansluiten op school en niet blijkt dat een terugkeer naar dit land hun belangen schaadt.

Verzoekers onderstrepen dat de belangen van hun minderjarige kinderen moeten primeren en deze in overweging moeten worden genomen in de ontvankelijkheidsfase. Zij stellen dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien en om zich te ontplooien en te ontwikkelen. Zij benadrukken dat de stabiliteit in het leven van hun kinderen wordt doorbroken indien zij – al is het maar tijdelijk – met hun ouders moeten terugkeren naar Albanië en de scholing bijdraagt tot deze stabiliteit. Zij stellen dat een onderbreking van de scholing de belangen van de kinderen wel degelijk schaadt. Zij betogen nog dat het niet opgaat om de belangen van de kinderen naast zich neer te leggen door te verwijzen naar het precair verblijf van het gezin, hun nationaliteit die zij enkel hebben verkregen via hun ouders zonder dat zij zelf ooit in Albanië zijn geweest en de mogelijkheid om het Albanees te leren bij een terugkeer. Zij zijn van mening dat de belangen van de kinderen niet in rekening zijn gebracht, terwijl deze op de eerste plaats moeten komen en op een zo breed mogelijke manier moeten worden bekeken.

Verzoekers kunnen evenwel niet worden gevolgd in hun betoog dat, wat de belangen van hun kinderen betreft, elke concrete en werkelijke afweging en beoordeling ontbreekt. Hiervoor volstaat een verwijzing naar wat hierboven reeds is uiteengezet en waaruit blijkt dat er omtrent het hoger belang van de kinderen wel degelijk concrete motieven in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Zo heeft verweerder geoordeeld dat de kinderen kunnen worden geacht wel nog een band te hebben met Albanië alwaar zij ook nog een ruim familiaal netwerk hebben, dat kan worden aangenomen dat zij in dit land aansluiting kunnen vinden op school zonder dat blijkt dat taal- of culturele redenen hieraan in de weg zouden staan, dat de gezinseenheid in elk geval behouden blijft, dat op geen enkele wijze blijkt dat de kinderen in Albanië niet in een veilige en stabiele omgeving in de nabijheid van hun ouders en opgenomen in hun ruimer familiaal netwerk kunnen opgroeien en dat niet concreet aannemelijk wordt gemaakt dat de kinderen schade zullen oplopen bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat de belangen van hun kinderen onvoldoende centraal zijn gesteld in de beoordeling. Het klopt dat verweerder bij zijn beoordeling van de scholing van de kinderen ook heeft gewezen op de verantwoordelijkheid van verzoekers zelf waar zij de bewuste keuze hebben gemaakt om het precaire verblijf in België verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten en de verplichte scholing van hun oudste kind te laten aanvatten in illegaal verblijf of nog de scholing van hun kinderen bewust in precair verblijf te laten plaatsvinden, maar dit betreft slechts een bijkomende redengeving die daarom nog geen afbreuk doet aan de ruimere beoordeling die inzake de scholing en het hoger belang van de kinderen is gemaakt. Uit deze motivering blijkt dat verweerder wel degelijk oog heeft gehad voor de concrete belangen van de kinderen zelf en hij van mening is dat niet blijkt dat de kinderen daadwerkelijk schade zullen ondervinden bij een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Uit de bestreden beslissing kan geenszins worden afgeleid dat verweerder, zoals verzoekers dit willen doen voorkomen, de belangen van de kinderen naast zich neer heeft gelegd of deze ondergeschikt heeft geacht aan de verantwoordelijkheid van verzoekers als ouders of aan de nationaliteit van de kinderen. Verweerder is zo nagegaan of de kinderen in redelijkheid aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in Albanië en of er taal- of culturele redenen zijn die zich hiertegen kunnen verzetten. Verder heeft hij niet louter geoordeeld dat de kinderen nog een band hebben met Albanië omwille van hun nationaliteit die ze hebben verkregen via hun ouders. Hij wijst er in dit verband ook op dat mag worden aangenomen dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht en dat de kinderen nog een ruim familiaal netwerk hebben in Albanië. Verzoekers gaan niet concreet in op deze motieven en weerleggen deze niet. Het gegeven dat de scholing van de kinderen steeds in het Nederlands heeft plaatsgevonden, sluit evident niet uit dat de kinderen in hun thuissituatie (mede) zijn grootgebracht met de Albanese taal en cultuur. Verzoekers maken niet aannemelijk dat dit niet het geval was. Het is ook net met dit in het achterhoofd dat verweerder heeft geoordeeld dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de kinderen niet zouden kunnen aansluiten op school in Albanië. De verdere motivering dat niet blijkt dat de kinderen het Albanees niet kunnen leren bij een terugkeer en zich niet meer kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, moet worden gelezen in het licht van de vaststelling dat zij tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur in de thuissituatie of familiale context hebben meegekregen. Verzoekers tonen niet concreet aan dat met de gedane beoordeling de belangen van hun kinderen zouden worden miskend.

Verzoekers benadrukken dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Verweerder betwist dit niet, maar stelt dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat de kinderen in Albanië niet in een veilige en stabiele omgeving zouden kunnen opgroeien, dit in de nabijheid van de ouders en opgenomen in hun ruimer familiaal netwerk. Verzoekers benadrukken verder het recht voor kinderen om zich te ontplooien en ontwikkelen, maar ook hier heeft verweerder geoordeeld dat de kinderen kunnen aansluiten op school in Albanië en dat niet blijkt dat taal- of culturele redenen hieraan in de weg zouden staan. Verzoekers blijven in gebreke de gedane vaststellingen te weerleggen dan wel aan te tonen dat de beoordeling is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid of kennelijk onredelijk is. Zij wijzen er weliswaar nog op dat een terugkeer naar het land van herkomst, al is het maar tijdelijk, de stabiliteit van de kinderen doorbreekt, maar weerleggen hiermee de beoordeling niet dat in het voorliggende geval niet blijkt dat een terugkeer naar Albanië, in het licht van het geheel van de gedane vaststellingen, de belangen van de kinderen concreet zou schaden. Het leven in een land waar men illegaal verblijft, kan trouwens ook niet zonder meer als een stabiel leven voor de kinderen worden beschouwd. In zoverre verzoekers nog stellen dat de scholing van de kinderen bijdraagt tot de stabiliteit in hun leven, gaan zij voorbij aan de motivering dat de kinderen bij een terugkeer met hun ouders naar Albanië aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in dat land.

De Raad merkt nog op dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht om onmiddellijk terug te keren naar hun land van herkomst en de mogelijkheid openlaat dat zij hiervoor de vakantieperiode(s) afwachten. Verzoekers hebben de mogelijkheid een verlenging te vragen van de termijn om gevolg te geven aan de hen afgegeven verwijderingsmaatregelen tot het einde van het schooljaar. In het geval dat er vervolgens geen uitkomst is over deze aanvraag bij de aanvang van het nieuwe schooljaar, kunnen verzoekers' kinderen aansluiting vinden bij het Albanese onderwijssysteem. De ouders kunnen hen hierop voorbereiden. In het geval dat verzoekers later een verblijfsmachtiging krijgen toegekend, kunnen zij terugkeren naar België. Verzoekers tonen niet concreet aan dat dit nefaste gevolgen dient te hebben voor de schoolloopbaan van hun kinderen of dat dit hun belangen schaadt. Zij tonen niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de scholing van hun kinderen wordt onderbroken.

Verzoekers benadrukken nog dat hun kinderen zijn geworteld in België. Zij verwijzen naar een standpunt en advies van de Kinderrechtencoalitie Vlaanderen. Rekening houdend met hun nog jonge leeftijd op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing – zijnde 4 en 7 jaar – tonen verzoekers evenwel niet concreet aan dat de kinderen, en dit rekening houdend met de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, niet langer het nodige aanpassingsvermogen hebben om te veranderen van omgeving. Het louter citeren uit een standpunt en advies van de Kinderrechtencoalitie Vlaanderen over de gevolgen van bestaansonzekerheid en van gedwongen terugkeer voor kinderen kan ook niet volstaan om aan te tonen dat de in het voorliggende geval gedane beoordeling niet kan standhouden. Zoals verweerder correct stelt, is er ook slechts sprake van een advies. De bestreden beslissing houdt trouwens geenszins een gedwongen terugkeer in. Verzoekers krijgen de mogelijkheid om samen met hun kinderen vrijwillig terug te keren naar hun land van herkomst en zij kunnen hierbij de nodige begeleiding en ondersteuning voor hun kinderen voorzien.

Zoals volgt uit de rechtspraak van het EHRM, omvat het belang van het kind twee aspecten, namelijk enerzijds het behouden van het eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind. Beide aspecten zijn in de bestreden beslissing in rekening gebracht. Verzoekers tonen niet concreet aan dat verweerder in verband met de ingeroepen belangen van de kinderen, rekening houdend met het geheel van de gedane vaststellingen, geen zorgvuldige, evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt of heeft nagelaten een voldoende en zeker gewicht te geven aan de belangen van de kinderen. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verweerder bij het treffen van zijn beslissing het hoger belang van de kinderen heeft veronachtzaamd. Het loutere feit dat verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling, volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder de elementen die deel uitmaken van hun privé- en gezins- of familielevens, zoals aangehaald in de aanvraag, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

In de voorliggende omstandigheden tonen verzoekers dan ook niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar hun herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- en/of gezins- of familielevens in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er kan niet worden vastgesteld dat het bestuur de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat het bij het nemen van de bestreden beslissing dit verdragsartikel heeft miskend.

2.2.4. Verzoekers beroepen zich nog op een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepalingen, merkt de Raad in ieder geval op dat bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM reeds werd vastgesteld dat verweerder, wat het hoger belang van de kinderen betreft, een zorgvuldige, evenwichtige en redelijke

afweging heeft gemaakt en niet blijkt dat de bestreden beslissing hun hoger belang heeft miskend. Ook werd reeds vastgesteld dat geenszins blijkt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de scholing van de kinderen wordt onderbroken. Een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag wordt in deze omstandigheden niet aangetoond.

2.2.5. In zoverre verzoekers andermaal de schending aanvoeren van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, beperken zij er zich in wezen toe de in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen te herhalen en aan te geven dat zij niet akkoord gaan met de gedane beoordeling. Hiermee tonen zij geen schending aan van de aangehaalde wetsbepaling en beginselen van behoorlijk bestuur, zoals ook reeds is vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel.

Wat specifiek de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wordt nog herhaald dat het in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de aanvrager toekomt om het bestaan van buitengewone omstandigheden met concrete elementen aannemelijk te maken. Verzoekers hebben de mogelijkheid gehad om in dit verband in hun aanvraag alle volgens hen relevante gegevens en stukken naar voor te brengen. Tot op datum van het nemen van de bestreden beslissing hadden zij ook de mogelijkheid om hun aanvraag te actualiseren met bijkomende gegevens en stukken. Er mocht van hen als zorgvuldig handelende aanvragers ook worden verwacht dat zij, indien er sprake was van relevante nieuwe gegevens waarvan zij wensten dat deze in rekening zouden worden gebracht door het bestuur, deze in een aanvulling van hun aanvraag ter kennis zouden brengen van het bestuur. Verzoekers kunnen dan ook niet overtuigen dat het aan het bestuur toekwam om bij hen, nadat was vastgesteld dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, nog bijkomende informatie op te vragen.

In zoverre verzoekers voor het eerst in de procedure voor de Raad nog bijkomende stukken wensen voor te leggen, moet worden vastgesteld dat deze stukken geen aanleiding kunnen geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het bestuur kon bij het nemen van zijn beslissing geen rekening houden met de stukken die niet eerder waren voorgelegd. Optredend als annulatierechter, kan de Raad deze stukken ook niet in de plaats van het bestuur beoordelen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt andermaal niet aangetoond.

2.2.5. Verder blijkt niet dat verzoekers in het kader van de huidige procedure dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kunnen inroepen. Dit wetsartikel handelt enkel over beslissingen tot verwijdering.

2.2.6. Verzoekers blijven ten slotte in gebreke toe te lichten waarom volgens hen de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 6 van het EVRM. Voor zover als nodig wordt nog opgemerkt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409).

2.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS